

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 250.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000194112/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

en stor Uretfærdighed paa en eller anden Maade; men denne Forestilling var ham dog saa ny og urimelig, saa den snart svandt bort igjen, blot efterladende en almindelig Følelse af Tomhed og nødtvungen Selvopgivelse.

Noget efter opstod der hos ham en Frygt for, at Doktor Martin maaskee skulde afsted med Herolden ligestraks endnu i Aften eller i Morgen tidlig, saa der slet ingen Lejlighed kunde blive for ham til blot at prøve paa at komme med. Han opdagede med det samme, at han i Virkeligheden ikke havde opgivet alt Haab derom. — Men det var jo forfærdeligt af ham — og for ham, at spille sin Tid med saadan en Rejse, der dog ingen Ting kunde føre til! — han havde bestit altfor lidt i Vinter, og skulde han saa nu til at løbe og gjøre sig til Nar for denne umulige Sags Skyld!

Men han var allerede med sine Tanker ude af sin Stue og kom det snart i Virkeligheden. Han vilde hen i »De tre Rosers« — hvor han jo een Gang før havde været — og vove sig til at tale med selve Herolden, han kunde da vel ikke komme ligefrem i Fortræd for det, — og han kunde saamænd i Øjeblikket ikke bruge sin Tid til nogetsomhelst andet.

Han stod inde i Skjænkestuen i »Tre Rosers«. Nej, Herolden var der ikke lige i Tiden. — Tilio havde den Dristighed at lade, som om han af nogen var sendt med Ærinde til Herolden.

Ja, Herolden havde faaet et Værelse for sig selv. Der kunde Tilio jo saa gaa op, om han vilde tale med ham.

Denne Kaspar Sturm var ikke nær saa stor paa det som Ridder Franz von Hohenwaldau. Han var næsten helt som et andet Menneske. Han bød endogsaa Tilio et Sæde, hvor han kunde tage Plads. Og han blev nok forundret, men sletikke vred, da Tilio kom frem med sit Ærinde.

»Nej, det blev hverken i Dag eller i Morgen, at han kom af Sted med Doktoren, sagde han. Det vilde nok tage nogle Dage. Men om Tilio kunde komme med, det kunde han ikke svare paa, men det vilde han næsten ikke tro.

Tilio vovede sig til at spørge, om Herolden tænkte, der kunde blive Fare for Doktor Martins Liv paa Rejsen, — han tænkte for Resten ogsaa noget paa sit eget Liv ved dette Spørgsmaal.

Nej, det troede Herolden ikke. Doktoren rejste jo med kejserligt Lejde, og dertil var han ogsaa altfor afholdt i hele Landet.